

[Finansministeren.]

medens de hidtil kun er ydet som Tillæg til Enkepensioner.

I Spørgsmaalet om Aldersgrænsen ved Tjenestemændenes Afskedigelse har der været stærkt afvigende Meninger inden for Kommissionen. Organisationernes principale Krav er gaaet ud paa, at den nuværende 70 Aars Grænse skulde nedsættes med 5 Aar, altsaa til 65 Aar, og Adgang til at søge Pension uden Lægeattest, som nu kan ske i en Alder af 65 Aar, skulde ligeledes nedsættes med 5 Aar. Fra Tjenestemændenes Side har man dog fraveget dette principale Krav, som kun er fastholdt af de 2 kommunistiske Repræsentanter. Derimod har Repræsentanterne for C. O. I. og C. O. II. ikke kunnet tiltræde, at 70 Aars Grænsen genindføres ved Lovens Ikrafttræden for Statsbanernes Vedkommende, hvor der som bekendt igennem de senere Aar har været en lavere Aldersgrænse for Afskedigelse end ved de andre Etater; derfor har der om dette Spørgsmaal ikke kunnet opnaas Enighed i Kommissionen. Dennes overvejende Flertal foreslaar, at man i Statsbanerne straks vender tilbage til 70 Aars Grænsen, medens de 2 nævnte Organisationers Repræsentanter i Kommissionen, støttet af de 2 socialdemokratiske Repræsentanter, foreslaar 67 Aars Grænsen opretholdt som Særregel for Statsbanerne, og at hele Spørgsmaalet om Aldersgrænsen for Statstjenestemænd udskydes til senere Revision.

Jeg har ment her at maatte følge Kommissionens Flertal, og jeg gør det med den samme Begrundelse, som er anført fra Flertallet i Betænkningen. Jeg er med Flertallet enig i, at de Synspunkter, som var bestemmende for denne Særregels Indførelse i 1933, ikke længere har samme Gyldighed. Der var dengang et stort overtalligt Personale og et faldende Personalebehov. Forholdene er nu lige modsatte. Statsbanerne har Brug for alt sit kvalificerede og arbejdsdygtige Personale, og Tilgangen er her som andetsteds vanskelig, og disse Forhold maa afgørende tale imod at gaa til Afskedigelse af Folk, som Statsbanerne har Brug for og vanskeligt kan erstatte, og som gerne ønsker at blive i Tjenesten. Hvis nogle af dem selv ønsker at gaa, staaer Adgangen dem jo aaben ligesom for enhver Tjenestemand, der har passeret 65 Aars Alderen. Selvfølgelig saa jeg gerne, at de her omhandlede Foranstaltninger ligesom Lønningslovens Regler i det hele kunde finde Tilslutning fra Personalerepræsentanternes Side, men det forekommer mig, at meget vægtige saglige Grunde

taler imod i disse vanskelige Aar at afskedige kvalificeret Personale fra Statstjenesten.

Jeg vil dernæst gøre nogle Bemærkninger om selve Lønningssystemet.

Det nuværende System er bygget op af Lønningskommissionen af 1917 og gennemført ved den store Lønningsreform af 1919. Der var ved denne Lejlighed skelnet imellem de pensionsgivende Lønninger, der bestod af Grundløn og Alderstillæg, og de ikke-pensionsgivende Tillæg, der dels var generelle og dels mere specielle, hvormed jeg mener, at de var knyttede til enkelte Stillinger eller Lønningsklasser. Jeg tænker her paa Bestillingstillæg, Repræsentationstillæg etc. De generelle ikke-pensionsgivende Tillæg i Lønningsloven af 1919 var Stedstillæg, Dyrtidstillæg og Konjunkturtillæg. Stedstillægget ydedes ud fra de Synspunkter, at Leveomkostningerne var forskellige paa de forskellige Pladser, og at man derfor for at udligne disse Forskelligheder maatte give et Løntillæg, afpasset efter Tjenestestedets Dyrhed. Dyrtidstillægget, som steg og faldt med Pristallet, havde til Opgave automatisk at udligne Dyrtiden, medens Konjunkturtillægget betragtedes som et Overenskomstillæg, om hvilket der for en kortere Periode tilvebragtes Hjemmel fra Lovgivningsmagtens Side, efter at Regeringen havde forhandlet Spørgsmaalet med de forhandlingsberettigede Organisationer.

I denne Opbygning af Statens Lønningsystem fra 1919 skete der siden den Ændring, at Tanken med det oprindelige Konjunkturtillæg blev fraveget, saaledes at dettes Præg af et Aftale-Tillæg forsvandt — det blev med andre Ord et Slags Supplement til det automatisk udregnede Dyrtidstillæg. Derfor gik man i 1931 i den Lønningslov, som udgik fra den anden Lønningskommission, over til at slaa Dyrtidstillægget og Konjunkturtillægget sammen til et Tillæg, der fik Navnet Reguleringstillæg.

Som alle ved, har der om dette Reguleringstillæg staaet ikke saa lidt Strid i de senere Aar, idet Tjenestemændene har fundet, at de Beløb, der ydes efter den gældende Tjenestemandslov, ikke gav tilstrækkelig Dækning for Dyrtiden. Fra Regeringernes og Rigsdagens Side har man delvis indrømmet disse Synspunkters Rigtighed, og ved aarlige, undertiden halvvaarlige, Tillægslove har man søgt at bøde paa Tjenestemandslovens Regler for Reguleringstillæggets Udmaaling, uden at man dog paa afgørende Punkter har fraveget de Principper, efter hvilke det er bygget op.

Hvis vi ser paa Forholdet, som det er i